

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku M. M. i K. M.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty P.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy K. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 9 marca 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża K. M. kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz
uczestnika postępowania.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy K. M. od postanowienia Sądu Okręgowego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez

zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na tej przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami ich interpretacji, odnoszonej do przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Z obszernego i szczegółowo umotywowanego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że przyczyną oddalenia apelacji wnioskodawcy od orzeczenia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o stwierdzenie zasiedzenia objętej żądaniem K. M. działki gruntu stanowiącej własność Skarbu Państwa było niewykazanie przez niego przesłanek zasiedzenia, o których mowa w art. 172 k.c. przy ustaleniu faktu, że wnioskodawca objął ją w samoistne posiadanie w złej wierze w dniu 22 lutego 1985 r., zaś bieg 30 letniego terminu zasiedzenia został przerwany pozwem Skarbu Państwa o wydanie gruntu. W tej sytuacji brak podstaw do uznania, że wnioskodawca wykazał oczywistą i widoczną *prima vista*

wadliwość zaskarżonego orzeczenia polegającą na naruszeniu wskazanych w skardze przepisów prawa materialnego i procesowego, skoro w istocie skarżący kwestionuje ocenę dowodów i ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, co nie jest dopuszczalne w świetle art. 398³ § 3 k.p.c.. W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

jw